

ningsdiscipliner: Praktisk Gymnastik og Gymnastikundervisning, Boldspil, Svømning, eventuelt for mandlige studerende tillige Hugning og Skydning og for kvindelige studerende tillige Fægtning, for studerende af begge Køn tillige Dans og Samaritergerning. Dette er altsaa noget, der foregaar og hidtil er foregaaet ifølge kongelig Anordning. Det vil da være umuligt, forekommer det mig, at nægte en Forhøjelse hertil, man maatte være nødsaget til at nægte den hele Bevilling og altsaa her fra Rigsdagens Side forlange, at denne kongelige Anordning laves om. Men det forekommer mig rigtignok ogsaa, at naar man vil tillade de mandlige studerende at faa Hugning og Skydning med ind under deres Bifagsundervisning, vilde det være mærkeligt, om de kvindelige studerende ikke maatte faa Fægtning med.

Den anden Halvdel af Bevillingen — det indrømmer jeg — er en Nybevilling paa 1560 Kr., som kræves til Kursus i Fægtning ved Statens et-aarige Kursus for Gymnastiklærerinder. Forslaget skyldes, at da dette Fag blev optaget ved Skoleembedseksamen for de akademisk uddannede Lærerinder, fik de derved en Fordel ved alle de Skoler, der ønsker Fægtning som Fag ved kvindelig Gymnastik, og Ønsket fremkom da i et Andragende fra de ikke akademisk uddannede Lærerinder, et Andragende, som det forekommer mig, det fra det høje Tings Side vilde være uretfærdigt ikke at imødekomme. Jeg finder, at de bør have Ret til at faa en saadan Undervisning, hvis de ønsker det, ligesom de akademisk uddannede Lærerinder, idet de ikke akademisk uddannede Lærerinder ellers vil blive slet stillet i Konkurrencen. Jeg synes, det vil være fuldstændig rigtigt, at Rigsdagen giver dem Ligestilling i Konkurrencen ved at lade dem faa Adgang til denne Undervisning ved Statens et-aarige Kursus.

Den ærede Ordfører og det ærede 2det Medlem for Hovedstaden (K. M. Klausen) samt vistnok ogsaa det ærede Medlem fra Kolding (N. Johan Laursen) omtalte Betænkningens Nr. 189 angaaende Niels Bukh's Gymnastikskole. Det ærede 2det Medlem for Hovedstaden gav en Oplysning om, at der til Ministeriet var indgaaet et Andragende om en Udvidelse af denne Skole, hvorefter der skulde opføres en helt ny Bygning, til hvilken der ønskedes et Statsbidrag. Jeg er enig med det ærede Medlem om, at denne Skole har den største Betydning, og at det

vil være rigtigt at faa et saadant Statsbidrag. Jeg er derimod mindre enig med ham om, at det allerede skulde kunne ske til tredie Behandling. Man har i Regelen indenfor Finansudvalget været enig om — og jeg haaber, at dette fremdeles vil være Finansudvalgets Standpunkt — til tredie Behandling af Finanslovsforslaget saa vidt muligt ikke at optage andre Bevillinger end saadanne, der er paatrængende nødvendige, og navnlig ikke optage Bevillinger, der stiller meget store Krav til Statskassen, hvad denne Bevilling jo gør — jeg husker ikke Summen i Øjeblikket, men jeg tror, det drejer sig om 120 000 Kr. eller deromkring som Bidrag af Statskassen. Da Statskassen jo efter Finansministerens Oplysninger i Øjeblikket er i Vaande, tror jeg, man vil gøre vel i at følge den gamle Regel; det er ogsaa muligt, at de fornødne Oplysninger ikke vil kunne foreligge før efter tredie Behandlings Slutning. Men selv om de fornødne Oplysninger og Undersøgelser forelaa forinden, vilde jeg dog anse det for rigtigst at udskyde denne Sag til Afgørelse paa Finansloven for næste Aar.

Endelig skal jeg omtale den Sag, som blev fremdraget af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen) under Omtalen af Betænkningens Nr. 205, der angaar et Samraad, som har været afholdt om et Statstilskud til en Nybygning til Ringkøbing Museum. Ministeriet har, for at man kunde faa en ensartet Fremgangsmaade med Hensyn til Museerne ude i Provinsen, i 1915 efter Forhandling med Museumsbestyrelsen udarbejdet Regler, efter hvilke man skulde give Tilskud til saadanne Museer. I disse Reglers § 2 staar der: Det nye Museum — altsaa det, som skal have Statstilskud — maa have et naturligt og tilstrækkeligt omfattende Opland, der ikke naturligere henhører under et allerede bestaaende Museum. Dette Oplands Omfang, saasom et Amt, visse Herreder, en Ø, maa være opgivet i Museets Vedtægter med Bestemmelse om, at Erhvervelsen ved Indkøb ikke kan gøres udover de fastsatte Grænser. Naar man fastsatte denne Bestemmelse, var det, fordi man fandt, at Statens Interesse i disse Museer, den offentlige Statsinteresse, maatte være den, at der for Landet som Helhed bevaredes saa mange Minder som muligt fra gammel Tid paa de ene eller paa det andet Museum. Det var ikke den, at de bevaredes paa mange Museer; det er nemlig en lokal Interesse. Hvor man har et Museum, vil man selvfølgelig gerne samle der saa meget som